

להדית

כמנכ"ל עדיף כדי להגשים את אחת המטרות העתידיות שלו.

בלומנטל, רואה-חשבון במיקצועו, הוא יוצא בני-עקיבא. שרק אחר-כך התגלגל אל תנועת-העבודה. גם הוא כן חברו מנוער הוא שימעות ליניאל מפרסום ביג ליניאל. בלומנטל החל בפרקטיקה פרטית, אחר-כך עבר ל"סולל בונה ואחרי הפרדת סולל-בונה מכור, הוא נשאר בכור. הוא מוכשר מאוד, בעל רמת תיכונם גבוהה, נעים הליכות, מקפיד על לבוש נאה, יש לו יחס מיוחד לעניבות, הוא גר בבית נאה מאוד באפקה והוא בעל קשרים טובים עם האיגודים המיקצועיים בגרמניה.

לפני שהוחלט על הבאתו של עמית לכור, קיווה בלומנטל כסתר-ליבו ש"הוא יהיה המנכ"ל, כשבא עמית, הוא כבש את זעמו והצהיר על לויאליות מוחלטת לאלוף (מ"ל). בכור הוא היה ראש מינהל-הכספים, תפקיד בעל עוצמה בלתי-רגילה, שהתחזק רווקא בימי עמית, שעסק כל-כולו באירגון-מחדש של הגוף התעשייתי הענק.

בלומנטל מאמין שאנשים אוהבים את ריח-הכסף, וכך הצליח לפרוש רשת של נאמנים במפעלי כור. הוא יצר קשר אישי עם החשבים בכל מיני-עלי-הקונצרן, והמתין בסבלנות. הוא היה קצת בכור-סחר, התקרב למימסר המפא"י, היה ממלא-מקום יושב-ראש הנהלת בנק-הפועלים, וכאשר עמית פרש לפעילות פוליטית בר"ש, הוא בא לבית כור כמנכ"ל. בשנת '77 הוא הצהיר שהוא יהיה בתפקיד עד גיל 65, ואז יפרוש לפנסיה ויילך לעבוד עם בנו, שגם הוא רואה-חשבון. בינתיים הוא סידר לבנו עבודה בטלרד, השייכת לכור, והוא אינו חולם על פרישה בזמן הקרוב.

מסוחרר מתפקידו כמנכ"ל הקונצרן הגדול, שותף לעסקים הגלויים והנסתרם של לוינסון, הגיע בלומנטל בבחירות '81 לכנסת. כח"כ היה לו מעמד מיוחד. ראשית, הוא מונה כיו"ר מועצת-המנהלים של כור (במקום תפקיד המנכ"ל, בגלל בעיית כפל-התפקידים), ואז הוא קיבל לישיבה ושרות-יכנס ונהג מבית כור. רק קרני

מאוכזב, כבר מצא חברים חדשים. הוא התקרב ליעקב לוינסון המנוח ולנפתלי בלומנטל, וגם לפעילות מפלגתית.

ב'82' פנה אליו משה בנקובר, אז מזכיר חברת-העובדים, והציע לו לנהל את הקוראופ. היה זה אחרי שגיבלי סירב לפניה דומה. באותה תקופה היתה רשת קוראופ בשפל נורא. המקום שרץ גנבים ומושחתים. גאון, אחרי ארבע שנים בתפקידו, הצליח לנקות את החברה באופן מוחלט מדימוי שלילי זה, ולקדמה כרשת-שיווק מובילה. במשך השנה הראשונה הוא היה מושאל מכור לקוראופ, על חשבון הקונצרן. כשי גביש גילה את ההסדר, הוא הפסיק אותו. אומרים שהיה זה החתול השחור הראשון שעבר בין השניים.

כעבור זמן קצר פנה אליו גביש והציע לו לנהל את החטיבה כור סחר. גאון ביקש פסק-זמן, משום שרצה להתמקם בקוראופ. לא מכבר, כשפרש המנהל האחר של כור סחר, שוב הוזכר שמו של גאון.

בינתיים עשה גאון חיל בוועד הפועל. בבחירות האחרונות להסתדרות הוא מונה כראש צוות-ההסברה של המערך, וניהל את הצד הפירסומי של מסע-הבחירות. המוטו שלו היה: "הכל רע, חוץ מהמזכ"ל". גאון הציע להבליט אך ורק את קיסר, ולהסתיר את כל השאר. הוא התחבב על קיסר, ואומרים שהוא נכנס ויוצא, מביא ומוציא מחדרו של התימני, שנשבה בקיסמו של גאון הס"ט — הספרדי הטהור.

פליטת-פה מאכזבת

ה צעתו של גביש לגאון לא עיררה את מערכת-היחסים ההדוקה שיש לגאון עם גיבלי, מקברניטי העסק הביש המפורסם. הוא אף מיהר לערכן את גיבלי בפרטי שיחה. לשניים יש עסק משותף, אי-נ"ק, העוסק בייבוא וייצוא.

שאיפת-חיייו של גיבלי (64) היתה להיות מנכ"ל כור. תפקיד שאליו הוא קיווה להגיע בעבר.

„כור" הוא הקונצרן התעשייתי הגדול בארץ. עליו נערך עתה מאבק-איתנים: האם זה מאבק עדתי? האם רוצה קיסר להשליט את מקורביו? האם זה יצליח?

ציה אחת הוא היה בכנסת, והורח באופן מסיתורי מהרשימה לכנסת ה'11.

אבל אחד כלומנטל יאמר נואש, במהלך תפקידו הוא הבין טוב מאוד שהורח החדשה הנושבת בהסתדרות היא מיוחית. הוא מינה לתפקיד מנהל אגף כוח-האדם את יצחק חזיוה, מזכיר מועצת פועלי עכו — גם הוא אחד הלוחשים על אוזנו של קיסר שגאון עדיף עלי-פני גביש. באחרונה עמד בלומנטל מאחורי התארגנות הכוח החדש — קבוצה הרוצה לחולל שינוי במערכת המינהל המסורבל של חברת העובדים. הוא מנסה בכל דרך להתקרב לקיסר, ולרעתו גאון יכול לשרת אותו בכך.

לישכחו נמצאת בקומה ה'15 של כור. באותה קומה שבה יושב גביש, וחדרו משמש מקום עליה לרגל של בכירים בקונצרן וותיקים, החייבים לו הרבה.

בפועל בלומנטל הוא האיש החזק. הוא מקורב ביותר לשני האנשים היחידים בקונצרן, שגביש זקוק לעד רתם ולתמיכתם היומיומית. האחד הוא שבה אופיר חובש-הכיפה, שהיה עוזרו הראשי של בלומנטל. היום הוא איש-הכספים של כור. השני הוא הרצל

גיבלי הוא מנהל מוכשר ומצלח, שהפך למנהל חטיבת המזון של כור, למורת-דורחו של עמית, שלא חשב כי כור תעשיית צריכה להתעסק באוכל. גיבלי הצליח לשכנע את ראשי כור להרחיב את החטיבה שלו.

עמית החזיק אותו קצר. עם בלומנטל טל כמנכ"ל היו לו יחסים מצוינים. עם גביש היו לו יחסים מתוחים.

כשגביש מונה לתפקיד, ביקש גיבלי להיות סגנו. גביש סירב.

גיבלי מתגורר בחיפה בשכונת רניה בבית מפואר. הוא אספן גדול של ציורים, ובעבר היה ידוע כמארגן תערוכות. הוא נרגז על כך שגביש מחפש לו יורש בכור מזון. לדעתו עליו להיות בתפקידו עוד שלוש שנים, כדי להספיק ולהקים את מיפעל ה"שוקולד של כור מזון בצפת. יש לו שניגון לשוקולד, מאז נכשל בתחילת שנות ה'70 ברכישת מיפעל ליבר.

פליטת-פה שלו הביאה את אנשי עלית לליבר לפניו, לאכזבתו הקשה. לחילופין ביקש גיבלי להקים את חטיבת התעשיית הקלות של כור, להיות יועץ לתעשיית מזון לרוויליו, או אפילו להחליף את בלומנטל — אם זה ימצא עיסוק אחר. בשביליו, גאון

גאון יצא לא מרוצה מהשיחה, ש"עשתה לה כנפיים בבית כור ובמיסדרונות הוועד-הפועל. ההמשך היה רק צפוי.

חתול שחור ראשון

א במיקרה פנה גביש לגאון. בני גאון (50), יליד ירושלים, המתחיל כבר להיות יותר מפורסם מאחיו הזמר, יהורם, הוא בוגר מינהל-עסקים ב"ש ווייץ. הוא נשוי ואב לארבעה, עבד בתדיראן בין השנים 1957-1963. הוא הקים וניהל את תדיראן שיווק ו"שירותים. אחר-כך מונה כסגן נשיא חברת סילבניה באירופה, ואחרי סיכ סוך עם אלקנה כספי עבר לכור. עלי-פני הצעתו של מאיר עמית, שהיה אז מנכ"ל כור. הוא הקים את כור סחר — חטיבה שאמורה היתה לטפל בייבוא ישראלי.

ב'76' יצא גאון לנהל את כור סחר אירופה, באמסטרדם. אחרי פחות משלוש שנים קראו לו לשוב ארצה ולנהל את החברה מישראל. הסמכויות הפינאנסיות שניתנו לו באירופה לא היו גדולות במיוחד. כששב ארצה, די

מופתעים את הפוטש בהיסטוריה המ"שותפת של משתתפי הקונגרס, בפועל או תוך כדי הסכמה שבשתיקה, ובציר רוף נסיבות, המכתוב מזה כמה זמן את התנהגות הקבוצה.

באביב '85 הומין אליו גביש את גאון והציע לו לנהל את כור מזון. גביש הסביר לגאון שגיבלי אמור לפרוש במהלך השנה הבאה, ואולי עוד לפני כן. השמועות אז אמרו שגיבלי עומד להתמנות כיו"ר מועצת-המנהלים פעיל של חברת החשמל תפקיד שבינתיים אינו בכיסו, בגלל ריב שרים בין משה שחל ליצחק מודעי. גביש הציע אז לגאון שיכהן יחד עם גיבלי, בחפיפה. כדי שיוכל לקבל עליו את התפקיד בתוך חודשים.

גאון הביע את הסכמתו, בתנאי שהוא ימונה גם כסמנכ"ל כור. הוא הסביר לגביש המופתע שהוא רואה עצמו מתאים לרשת אותו בעתיד, ומיניו כסמנכ"ל יתן גושפנקה למע"מדו כיורש. גביש התחמק בעדינות, הסביר שהוא אינו מעוניין בסגן בשלב זה: "כאשר אמנה מישו בתור סגן, יהיה ברור שאני רוצה אותו כיורש. אומנם אינני פוסל אותו, אך עדיין אין לי מועמד."

ב ני גאון הצית את הפתיל. בגלוי, קבל עם ועדה, הוא הודיע לכל מי שהיה מוכן להקשיב, כי הוא מבקש להיות המנכ"ל הבא של כור תעשיית. זה הספיק. הוא אומנם הוסיף שהוא אינו מתכוון לרשת מייד את המנכ"ל הנוכחי, ישעיהו ("שייקה") גביש, אלא בתום הקאדנציה שלו. אבל עצם ההתיכסאות יצרה מצב חדש, הפצצה היתה חייבת להתפוצץ.

מתחת לפני השטח מתגבשת קבוצת-כוח חזקה בחברת-העובדים. ה"מבקשת להמליך כבר עתה את גאון לתפקיד. עומדים מאחוריה נפתלי בלומנטל, יו"ר מועצת המנהלים של כור. בנימין גיבלי, מנכ"ל חטיבת כור מזון, ולצידם כמה עובדים בכירים מאוד בחברה ההסתדרותית הגדולה. לקבוצה זו יש דלת פתוחה אצל מנכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר.

למצב הפינאנסי הקשה, שבו שרויה עתה כור, מתוספות המתיחות בין גביש וקיסר, אוולת-היד של מזכיר חברת-העובדים, דני רוזויליו, ותמימתו של גביש. על רקע זה ייתכן מאוד שהפוטש יבוצע הרבה יותר מהר מכפי שמישהו מעסקני הוועד-הפועל חושב. לאחר מעשה, יסבירו המשקיפים ה"14